

Sygn. akt VII Ka 999/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dariusz Firkowski

Protokolant st. sekr. sądowy Rafał Banaszewski

przy udziale oskarżyciela publicznego sierż. szt. Agnieszki Szlachtowicz-Pelawskiej

po rozpoznaniu w dniu 9 grudnia 2014r.

sprawy M. W.

obwinionego o wykroczenie z art. 86§1 kw w zw. z art. 24 ust.1 pkt.1 ustawy Prawo o ruchu drogowym

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 12 września 2014r., sygn. akt IX W 1853/14

I zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że orzeczoną w stosunku do obwinionego M. W. karę grzywny łągodzi do kwoty 600 (sześćset) zł i w pozostałej części utrzymuje go w mocy,

II zwalnia obwinionego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt VII Ka 999/14

UZASADNIENIE

M. W. został obwiniony o to, że w dniu 18 listopada 2013 r. około godz. 6.40 w miejscowości K. (...), gmina P. nie zachował należytej ostrożności w ten sposób, że kierując pojazdem marki P. o nr rej. (...) jadąc od miejscowości K. w kierunku miejscowości O. nie upewnił się co do możliwości wykonania manewru wyprzedzania nienznanego pojazdu rozpoczął manewr wskutek czego najechał na osobę pieszą poruszającą się lewa strona jezdni w kierunku miejscowości O. czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu lądowym

tj. o wykroczenie z art.86§1 kw w zw. z art. 24 ust.1 pkt.1 ustawy Prawo o ruchu drogowym

Sąd Rejonowy w Olsztynie wyrokiem z dnia 12 września 2014 r. w sprawie IX W 1853/14

obwinionego M. W. uznał za winnego pożenienia zarzucanego mu czynu z art.86§1 kw w zw. z art. 24 ust.1 pkt.1 ustawy Prawo o ruchu drogowym i za to na podstawie art.86§1 kw wymierzył mu karę 1000 zł grzywny.

Od powyższego wyroku apelację złożył obwiniony zarzucając wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wydania wyroku, mający wpływ na treść orzeczenia poprzez ustalenie, że to obwiniony dopuścił się zrzucanego mu czynu

W związku z powyższym wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja co do zasady nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie zauważyć należy, że świetle przeprowadzonych dowodów nie budzi żadnych wątpliwości fakt kolizji pomiędzy pojazdem kierowanym przez obwinionego a małoletnim pieszym. Sąd Okręgowy podziela także ustalenia Sądu I instancji w zakresie ustalonego toru jazdy samochodu marki P. oraz podejmowanych przez kierującego tym pojazdem manewrów.

Odnosząc się zatem do jednego z zarzutów apelacji, który wskazywał na potrzebę dopuszczenia dowodu z opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego, podnieść należy, że w ocenie Sądu Okręgowego nie jest on zasadny. Zebrane dowody, także i te dołączone do apelacji pozwoliły bowiem na dokonanie ustaleń w sprawie a dla określenia przebiegu zdarzenia nie są wymagane wiadomości specjalne. Podkreślić przy tym należy, że to Sąd a nie biegły ustala kwestię odpowiedzialności danej osoby za zarzucane jej wnioskiem o ukaranie zachowanie.

Zgodzić się natomiast z zarzutem zawartym w apelacji co do tego, że pieszy, co najmniej w chwili kolizji, nie poruszał się poboczem ale szedł lewą częścią jezdni, blisko jej skraju. Fakt ten wynika przede wszystkim z analizy zdjęć dołączonych do apelacji ale także i z wniosków płynących ze szkicu oraz protokołu oględzin pojazdu i zdjęć – k. 7, k.8-9, k.17. Zauważyć przy tym należy, że Sąd I instancji nie dysponował dowodami w postaci zdjęć jak na k.81-86, które zostały załączone do apelacji a zatem już po wydaniu wyroku w dniu 12 września 2014 r.

Jednakże powyższe zachowanie pieszego w żaden sposób nie może wyeliminować odpowiedzialności M. W. za zarzucany i przypisany mu czyn. Zgodzić się bowiem należy z argumentacją Sądu Rejonowego co do tego, że obwiniony rozpoczął manewr wyprzedzania innego, nieustalonego **pojazdu bez należytego upewnienia się co do możliwości bezpiecznego wykonania tego manewru oraz w miejscu obowiązywania znaku ostrzegawczego o niebezpiecznych zakrętach**. Co więcej zachowanie szczególnej ostrożności przy wykonywaniu tego manewru tym bardziej było nakazane o ile zważy się na porę dnia i roku i w konsekwencji słabą widoczność a także stan nawierzchni drogi.

Odnosnie kwestii związanej z zachowaniem C. S., to w chwili zdarzenia nie ciążył na nim obecnie istniejący obowiązek korzystania z elementów odblaskowych, przy czym co istotne taki element w postaci co najmniej napisu na plecaku małoletni posiadał, co jest także widoczne na zdjęciu jak na k.84.

Jeśli zaś chodzi o miejsce poruszania się pieszego, to istnieje zasadnicza wątpliwość czy trawiaste pobocze z miejsca zdarzenia faktycznie spełniało wymogi określone w art.2 ustawy Prawo o ruchu drogowym w związku z rozporządzeniem MINISTRA TRANSPORTU I GOSPODARKI MORSKIEJ z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (Dz. U. z dnia 14 maja 1999 r.) a zatem czy w czasie zdarzenia na pieszym ciążył wymóg z art.11ust1 cytowanej ustawy co do korzystania z tego pobocza. Wydaje się bowiem, że w danych okolicznościach związanych tak z porą jak i stanem pobocza poruszanie się C. S. nie po tym poboczu ale blisko lewej krawędzi asfaltowej jezdni było prawidłowe.

Powyższe okoliczności przemawiały zatem za podzieleniem ustaleń Sądu Rejonowego w zakresie **przypisanego w sentencji wyroku** obwinionemu czynu. Mieć bowiem na uwadze należy, że przypisany obwinionemu w ślad za wnioskiem o ukaranie (k.2) zarzut wskazywał trafnie na poruszanie się pieszego **po lewej stronie jezdni** a nie po poboczu.

Jedynie z urzędu mając na uwadze okoliczności zdarzenia oraz zachowanie M. W. po kolizji a także jego sytuację materialną uznano za celowe złagodzenie orzeczonej wobec niego kary. W ocenie Sądu Okręgowego również kara w kwocie 600 zł winna odpowiadać stopniowi społecznej szkodliwości czynu oraz stopniowi zawinienia obwinionego, a także spełnić cele w zakresie prewencji generalnej i indywidualnej.

Mając powyższe na uwadze zaskarżony wyrok zmieniono w ten sposób, że orzeczoną w stosunku do obwinionego M. W. karę grzywny złagodzone do kwoty 600 (sześćset) zł i w pozostałej części jako słuszny utrzymano go w mocy- art.437§2kpk, art. 438 pkt. 2-4 kpk w zw. z art.109§1 kpw.

Na podstawie art.624§1 kpk zwolniono obwinionego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze uznając, że przemawiają za tym względy słuszności.